

De Oirschotse Meubelindustrie

De meubelindustrie is van groot belang geweest voor de Oirschotse economie. In de jaren '60 waren er zo'n 600 mensen werkzaam in deze florierende branche. Anno 2011 is er veel veranderd op dit gebied. Een uiteenzetting van de historische feiten.

Grondlegger van de meubelindustrie in Oirschot is Cornelis Jacobus Teurlincx. Deze vertrok in 1848, samen met Willem Meyers naar de Verenigde Staten. Daar ontwikkelden ze een stoel die wezenlijk anders was dan de Brabantse (knop)stoel. De Brabantse stoel zat niet erg comfortabel door de rechte rugleuning met doorlopende achterpoten. Ook had deze een gevlochten biezen zitting die na bepaalde tijd versleten was. De 'Amerikaanse' (knop)stoel had een houten zitting wat het constructieve element was en onderstel en rugleuning waren onafhankelijk van elkaar met de zitting verbonden. Voor wat betreft zitcomfort, stevigheid en duurzaamheid was deze stoel revolutionair. Leuk weetje over de knop van de stoel: deze heeft naast een decoratieve ook de functie om bijvoorbeeld een jas aan op te hangen.

In 1858 kwam Cornelis Jacobus met behulp van een lening van 800 gulden, die door de gemeente Oost-, West- en Middelbeers gegeven was, terug naar Nederland. Hij ging zich bezig houden met het vervaardigen van de Amerikaanse stoel. Deze werd later Oirschotse Stoel genoemd. Vervolgens werd een Stoomfabriek van echte Amerikaansche stoelen, banken en tafels opgericht met de naam Teurlincx & Meijers. Dit was het begin van de Oirschotse glorie.

Spoedig werden er andere bedrijven opgericht zoals: P. van Leuven-van Hout, Tret, Meeuwis Karaktermeubelen, Erven & Co., Gebr. Verhouden, Orka, Hekster en Montfort met zoals eerder vernoemd 600 medewerkers tijdens de hoogtijdagen. De kwalitatief hoogstaande meubelen vonden via dealers hun aftrek in de hele wereld. Meubels werden in die tijd nog "voor het leven" aangeschaft en vele generaties kochten hetzelfde type degelijke donkerbruine meubel die hun ouders ook hadden gehad.

In de jaren '90 kwam hier een kentering in. Door de komst van de woonprogramma's, woonbladen en dergelijke werd het interieur volop in het spotlicht gezet en werden meubels hot, hip en trendy. Het donkerbruine eikenhout begon te verdwijnen uit de woonkamers. Er kwamen ook andere houtsoorten (kersen, noten) en materialen bij waar mooie meubels van vervaardigd werden. Ook nam het aantal goedkoop producerende landen snel toe.

Deze trend had tot gevolg dat er anders gedacht moest gaan worden door de Oirschotse meubelfabrikanten. Men moest creatief en innovatief worden op gebied van meubels maar ook op gebied van ondernemen. Er moest steeds sneller geschakeld worden. Helaas is dat voor velen niet gelukt. Dit had tot gevolg dat Oirschot op het gebied van de meubelindustrie bijna van de kaart werd gevaagd.

Tegenwoordig zijn er nog meubelfabrieken, zoals Meubelfabriek Veldhuizen, Meubelfabriek Montfort en Kees Verhouden Meubelen. Het aantal werknemers in de meubelbranche in 2011 bedraagt zo'n 20.

De "Grote Stoel" (1958) is het beeldend icoon uit het locale verleden en behoort tot het erfgoed van de Oirschotse meubel- en stoelenindustrie. Helaas wordt de

authentieke Oirschotse stoel voor dagelijks gebruik niet meer vervaardigd. Echter is deze, mede door zijn onverwoestbare karakter, wel nog te vinden op advertentiesites of bij verzamelaars.

